

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

www.ourlife.in.ua

№ 6 (2507) ЧЕРВЕНЬ 2020

**ДЖЕРЕЛО НАТХНЕННЯ —
ГЛЯДАЧІ Й УЧНІ
ІНТЕРВ'Ю З ВАСИЛЕМ СТЬОПКІНИМ**

Джерело натхнення –
глядачі й учні 2-3 стор.

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://ourlife.in.ua>

Індекс 60981

Видається з 1967 року
Газета виходить раз на місяць

№ 06 (2507) червень 2020

- замовлення № 3301406
- підписано до друку — 22.06.2020
- тираж — 3 454 прим.

Комп'ютерний набір і верстка виконані
відділом організаційної та видавничої
роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ

Ресстраційний № 753, серія KB,
від 28 липня 1994 р.

Державне видавництво «Преса України»,
03047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Редактор — Н. Каменська

Комп'ютерна верстка та дизайн — П. Моргунов

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

контакти:

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,
ourlife.utog@gmail.com

<https://ourlife.in.ua>
<https://t.me/ourlifeinua>

ПРИВІТАННЯ ПРЕЗИДІЇ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ З НАГОДИ 87-ї РІЧНИЦІ ВІД ДНЯ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

4 червня Українське товариство глухих святкує 87-му річницю з дня свого заснування. Протягом всіх цих довгих років наша організація дбає про людей з порушеннями слуху, відстоює їхні права та інтереси, надає всебічну допомогу.

Ця дружня допомога, інформаційна і моральна підтримка великої родини УТОГ стала особливо відчутна і поцінована в час біди, коли весь світ охопила пандемія коронавірусу. В таких складних умовах ми всі тримаємося разом, підтримуємо один одного і надаємо посильну допомогу тим, кому найважче — людям похилого віку, дітям і тим, хто перебуває у складних життєвих обставинах.

Завдяки впровадженню в УТОГ нових сучас-

них технологій і залученню кваліфікованих кадрів члени нашого Товариства змогли під час карантину гідно протистояти інформаційному обмеженню і соціальній ізоляції, залучити до вирішення проблем осіб з порушеннями слуху органи влади і громадськість. Про це яскраво свідчить супровід перекладом жестовою мовою брифінгів високопосадовців про становище у країні з боротьби з коронавірусом.

Зустрічаючи черговий день народження у таких екстремальних умовах, ми не втрачаємо віри у краще і надії на те, що попереду нас чекають нові досягнення і здобутки.

Вітаємо вас зі святом, шановні члени УТОГ!
Міцного здоров'я вам усім!

УТОГ

ЦЕ ТВОЯ ВПЕВНЕНІСТЬ!

87

РОКІВ

ДЖЕРЕЛО НАТХНЕННЯ — ГЛЯДАЧІ Й УЧНІ

Інтерв'ю з Василем Стьопкіним

Підготувала
**Наталія
КАМЕНСЬКА**

10 червня, коли відбулася наша зустріч з Василем Васильовичем Стьопкіним, — особлива дата для глухих педагогів України. Саме в цей день 18 років тому було ухвалено рішення про створення громадської організації «Об'єднання нечуючих педагогів». Василь Васильович, разом зі своїми колегами, також брав у цьому найактивнішу участь.

А ще він відомий як талановитий актор, який першим серед глухих в Україні отримав високе звання «Заслужений артист України», і шанований своїми учнями та колегами педагог — у багатьох напрямках свого життя він реалізував себе успішно.

Але почнемо ми нашу розмову з традиційного питання:

«Василь Васильович, а ви в дитинстві мріяли бути актором?»

— Хоча я був глухим, батьки віддали мене до звичайного дошкільного закладу. Там я вперше побачив роботу акторів лялькового театру у виставі «Колобок». А акторський шлях почався для мене в школі, хоча тоді я більше захоплювався спортом, любив футбол. Це було в Дніпропетровській школі для слабкочуючих дітей.

— Ви народились в Дніпрі?

— Ні, я народився в Середній Азії. Ось чому в мене таке жестове ім'я — «Японець».

В школі, в старших класах, першою була роль Олександра Пушкіна, згодом — Чарлі Чапліна і Діда Мороза. Костюми підбирав сам. Тоді не міг навіть уявити, що роль Чарлі пройде через усе моє життя. Потім я зіграв її в театрі «Райдуга» — у виставі «Райдуга всміхається», де роль Чапліна займала всього 10 хвилин, а також у «виставі одного актора» під назвою «Бродяга Чарлі». Я серйозно готувався до цієї двогодинної вистави: вивчав літературу, переглядав фільми Чапліна. Десь місяць удосконалював імітацію його ходи й міміки. А вчетверте вийшов на сцену в образі Чарлі у 1993 році — на I Міжнародному фестивалі клоунади, де здобув перше місце.

— Театр став Вашою долею. Різноманітні ролі, народне визнання, вірні друзі, зустріч з Оленою Князькою, яка стала Вашою дружиною, — все це пов'язано з театром.

— Після школи був налаштований займатись спортом. Про театр навіть і не мріяв, тому що тоді ще не було професійного театру для глухих.

Працював на заводі «Південмаш» і після роботи

відвідував клуб глухих у тодішньому Дніпропетровську, де виступав з пантомімою та іншими номерами.

А влітку 1969 року відбувся конкурс з відбору найкращих самодіяльних акторів до творчого складу майбутньої «Райдуги». Я взяв у ньому участь й згодом отримав лист з офіційним запрошенням на роботу до театру.

Але, перш ніж вийти на професійну сцену, ми пройшли серйозну підготовку. Від нас вимагалися чіткі, правильні, красиві жести. Це досягалося постійними заняттями з педагогом з жестової мови Н.В. Іванюшевою. Спасибі їй за науку!

Ще проводилися уроки з акторської майстерності, удосконалення техніки виконання за різними жанрами (хореографія, акробатика, жонгливання тощо), були залучені чудові педагоги й відомі тренери. Завдяки такій підготовці актори театру «Райдуга» були універсальними, могли виступати у різних жанрах.

— А як Ви стали кіноактором?

— У 1978 році мені запропонували зіграти роль глухого фермера у фільмі «Лобо», але коли прийшов на зйомку, режисер фільму побачив у мені інший типаж. Мене спитали: «Ти на коні їздити вмієш?» Відповідь ствердно, бо мій дідусь був ветеринаром й у дитинстві давав мені їздити верхи. Отже, режисер І. Негреску вирішив спробувати мене в головній ролі бандита Джо Каллона. А глухого фермера зіграв чуючий актор...

Старався вивчити не лише свої слова, а й весь діалог, щоб було легше орієнтуватися на зйомках. Озвучував мене потім інший актор.

— Вас ще запрошували до участі в зйомках?

— Так, я знімався в ролі капітана корабля в документальному фільмі про техніку безпеки на риболовному човні. Два роки тому ми разом з дружиною Оленою знялися у короткометражці про життя глухих, а восени минулого року мене запросили як консультанта з жестової мови на зйомки фільму «140 децибелів тиші».

— Ваш педагогічний стаж налічує вже понад 20 років. Це не тільки викладання в школі, а й на курсах перекладачів жестової мови.

— Ще під час роботи в театрі я вступив до Київського педагогічного інституту імені О.М. Горького у складі другої спецгрупи для глухих і здобув педагогічну освіту.

Після того, як залишив сцену у 1997 році, протягом двох років працював заступником директора Культурного центру УТОГ, але зрозумів, що це — не моє.

У 1999 році почав працювати вихователем у Київській спецшколі № 9, потім перейшов до спецшколи № 6 вчителем праці. А зараз працюю знову в спецшколі № 9, де викладаю трудове навчання й українську жестову мову. Свого часу, під час роботи в школі № 6, разом з колегою Грищенко Є.С. підготував навчальні програми з цих предметів.

— Крім знань з навчальних предметів, ви передаєте своїм учням й акторську майстерність ...

— Так, не забуваю і свою першу професію. Спочатку був художнім керівником шкільної дитячої групи самодіяльності «Райдучата». До речі, серед моїх учнів був і Віталій Наumenко, який зараз є провідним актором театру «Райдуга». Зараз у школі ведуть заняття драматичного гуртка, у складі якого є колектив клоунади «Райдучата», який посідає призові місця в різних дитячих конкурсах.

— Зараз всі ми й освітяни зокрема зіткнулися з новими викликами через пандемію коронавірусу і тривалий карантин.

— Так, через ситуацію, пов'язану з карантином, глухі потрапили до інформаційного вакууму. Дякую ЦП УТОГ за клопотання, щоб на брифінгах міністра охорони здоров'я України, мера Києва були присутні перекладачі жестової мови. Це для глухих дуже важливо.

А освітянам у такій ситуації теж довелося нелегко. Вчителі вдома організовували навчання через платформу Zoom. Проте через смартфони йде велике навантаження на очі, тому таке спілкування і дистанційне навчання для глухих мало підходить. Але треба шукати вихід і використовувати всі наявні можливості. Я теж проводив уроки праці та української жестової

вої мови дистанційно. Проте під час відеоуроків важко зосередити увагу дітей, немає відповідної реакції. До того ж, деякі діти не мають технічної можливості навчатись віддалено.

— Ви маєте багатий досвід навчання й перекладачів жестової мови...

— Так, мене залучають до викладання на курсах перекладачів.

Я зустрічався з багатьма перекладачами й фахівцями з жестової мови і в Україні, й за кордоном. Мені подобаються перекладачі, які вболівають душою за жестову мову, попри невисоку зарплату готові завжди допомагати глухим. Є просто неперевершені віртуози своєї справи. На телебаченні зараз перекладають мої колишні учні — я пишаюсь ними.

У складі Об'єднання нечуючих педагогів брав участь у розробках багатьох посібників і програм з викладання жестової мови. Коли була створена лабораторія УЖМ при Інституті спеціальної педагогіки, під керівництвом С.В. Кульбиди науковці почали видавати збірку «Жестова мова і сучасність», у якій є і мої наукові праці.

— При настільки багатому на події житті, наповненому нелегкою роботою і активною участю в громадському житті, залишається лише дивуватися, у чому Ви черпаете сили.

— Джерело мого натхнення — ті, заради кого я працюю: раніше це були глядачі, а зараз — мої учні. Адже вчитель теж повинен мати артистичний талант, вміти подати матеріал, зацікавити дітей.

— Нещодавно Ви відзначили ювілейну дату і з цієї нагоди дозвольте щиро привітати Вас і побажати здоров'я, сил і наснаги, подальших успіхів, творчого горіння, добробуту в родині й нових цікавих ідей!

— Спасибі! Хочу щиро подякувати за привітання на мою адресу керівництву УТОГ, спецшколі № 9, ОНП, усім моїм друзям, випускникам різних років, моїм рідним, бо вони всі дуже дорогі моєму серцю!

Відео — на сайті газети. Фото — на 2-й сторінці обкладинки

ДИСТАНЦІЙНА ОСВІТА ДІТЕЙ З ПОРУШЕННЯМИ СЛУХУ В УМОВАХ КАРАНТИНУ

Галина ВОРОБЕЛЬ,

директор Хмельницької СЗОШ № 33,
кандидат педагогічних наук, заслужений
працівник освіти України

Школа — це не ті дні, що минули, а ті, що запам'яталися на все життя. Жива робота вчителя і учня — це основна складова освітнього процесу.

На жаль, цей навчальний рік запам'ятається не звичною спільною роботою в класі, а пошуком шляхів передачі знань в умовах тривалого карантину через пандемію коронавірусу.

У березні 2020 року вчителі спеціальних шкіл України для дітей з порушеннями слуху прийняли виклик дистанційної освіти в умовах карантину. Спочатку це був мобільний додаток «Фейсбук» та групи у «Вайбері». Потім ми зрозуміли, що потрібно вдосконалювати форми та методи дистанційної освіти для дітей з порушеннями слуху і почали створювати онлайн-уроки по 30 хвилин (коротко, змістовно, з 5-8 хвилинним поясненням теми). На цьому етапі ми зіштовхнулися з труднощами — це доступ до Інтернету, технічне забезпечення і мотивація.

Поступово вчителі адаптувалися до нових умов роботи (але це важко, понад годину треба знімати один відеоурок) і вільно обирали методи роботи, з якими працювали під час дистанційної освіти.

Адміністрація школи забезпечила автономію педагогів під час роботи. Активно працювала психолог школи А.А. Мельничук. Усі мали можливість отримати психологічну допомогу через мобільний додаток «Вайбер» на смартфоні.

Дистанційно проводилася і корекційна робота.

Дуже важливо було ще в перший тиждень карантину налаштувати педагогів на навчання дітей за дистанційною формою, оскільки Міністерство освіти і науки України в той час ще не володіло достатньою інформацією щодо навчання дітей з порушеннями слуху в таких незвичних умовах.

Самостійно, шляхом проб і помилок, ми знайшли-таки форми співпраці з батьками та дітьми. Кож-

ний класний керівник став адміністратором свого класу, коучем, психотерапевтом. Вони проводили щоденні онлайн-зустрічі з батьками і налагодили тісну співпрацю.

Наша основна проблема в тому, що дітям з порушеннями слуху потрібно донести матеріал писемною і жестовою мовою. Якщо у звичайних школах вчителі можуть пояснювати навчальний матеріал за допомогою голосу, то нашим дітям

потрібне зорове сприймання жестовою мовою.

На жаль, відеоуроки з перекладом жестовою мовою, які підготувала «Освіторія», нашим дітям не підходять. Адже працює незнайомий перекладач і незнайомий дітям вчитель, які не знають їхніх можливостей і особливостей. Живе спілкування вчителя і учня ніщо не замінить. Потрібно дотримуватися засад навчання дітей з порушеннями слуху, пам'ятаючи, що вони передбачають соціалізацію та включення в соціум.

Дистанційна робота на карантині ще раз довела, що співпраця і взаємодопомога на рівні «школа — учні — батьки» є дуже важливою. Найбільшим нашим надбанням стала комунікація дітей і вчителів. Але я, як практик і науковець, скажу більше:

- потрібно, щоб Міністерство освіти і науки України передбачило у державній субвенції школам на кожного учня/ученицю НЕТБУК і швидкісний широкосмуговий інтернет;
- слід забезпечити наявність гаджетів в окремих учнів та вчителів;
- потрібна мотивація з боку Міністерства освіти і науки: грошові винагороди педагогам, а не знімати надбавки вчителям;
- варто звернути увагу на підготовку фахівців з дистанційної освіти.

На мою думку, Міністерству освіти і науки варто про це подбати. У них є можливості для покращення та коригування освіти дітей з порушеннями слуху. Тому що вирішення цих проблем залежить не тільки від нас, а й від створення комфортних умов для всіх учасників освітнього процесу.

ПЛЮСИ І МІНУСИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Крім авторитетної думки єдиного в Україні директора школи з порушеннями слуху Г.М. Воробель, ми дізналися також точку зору її колег — членів Об'єднання нечуючих педагогів, звернувшись до них з проханням дати відповідь лише на одне запитання: в чому плюси і мінуси дистанційної освіти?

Ольга БІЛАНОВА,

Криворізький ЗО «Багатопрофільний навчально-реабілітаційний центр "Сузір'я"»

Карантин став справжнім викликом для освітньої та інших сфер життя. Утім, мусимо працювати в тих реаліях, які несе нам світ. Перш за все, варто усвідомити, що для дітей перехід на дистанційну форму навчання теж значний стрес, хоч і здається, що це все «дивні канікули».

З перших днів карантину для наших учнів на сайті закладу стали розміщувати завдання, які вони повинні були самостійно опрацювати (ці завдання розраховані на один тиждень карантину). До розробки таких завдань була залучена і я як вчитель української жестової мови.

Дистанційне навчання, на перший погляд, здалося мені легким: сидиш вдома перед екраном комп'ютера та розповідаєш матеріал з чергової теми, показуєш наочність. А насправді виявилось, що підготовка до онлайн-заняття — це величезна робота, яка забирає багато часу та сил. Продумати тему, завдання, скласти тести, підібрати ілюстрації — і це лише вершина айсберга. Кожний урок мав часові межі, тож це суттєво впливало на розклад. Тому я стала вивчати ресурси, які допомагали краще організувати дистанційне навчання. Застосунків було багато, але найбільш зрозумілим дітям і таким, що дає можливість чути і бачити вчителя, для мене здався Zoom. І вирішила спочатку спробувати з учнями вести онлайн-уроки, згодом почала знімати відеоуроки в Zoom — теж новий для мене досвід, і теж захопливий. Не тільки це, але й багато інших освітніх ресурсів, таких як «Всеосвіта», «На Урок» та «Classtime», дають можливість розробляти тести й онлайн-опитування, що для мене було швидко та зручно. У швидкій комунікації допомагали месе-

нджери, такі як Viber, Whatsup. Діти надсилали мені домашні завдання у формі фото та відео.

Для мене, як вчителя, час карантину — це насичена робота. Окрім дистанційного навчання, це ще й період саморозвитку. З метою підвищення кваліфікації і своєї педагогічної майстерності прослухала цілу низку вебінарів від мережеских платформ, ресурсів та студій онлайн-освіти «На Урок», «EdEra» та інших.

А тепер про проблеми дистанційного навчання: це цифрова нерівність (не у всіх удома є доступ до техніки та мережі), неоднакові можливості батьків допомагати з навчанням та загальна невідповідність до дистанційної освіти, психологічні наслідки соціальної ізоляції, ускладнене сприйняття та засвоєння навчального матеріалу особливо для учнів з порушеннями слуху. Для них найважливіше — живе обличчя вчителя (нехай у відеозв'язку та під час онлайн-уроку), ніж письмові повідомлення у групі Viber.

Дистанційне навчання схоже на справжній екзаме́н — і не лише для учнів, але й для педагогів.

Продовження на 6 стор.

Продовження. Початок на 5 стор.

Ірина ГРІНЧЕНКО,

Київська спеціальна школа-інтернат № 9:

МІНУСИ:

- відсутність колективу поруч;
- відсутність живого спілкування;
- погіршення здоров'я: сколіоз, погіршення зору, вплив випромінювання від техніки;
- один із батьків повинен бути вдома, не працювати, контролювати процес навчання, адже у більшості дітей відсутня самодисципліна.

ПЛЮСИ: дистанційне навчання підходить для дітей, які захворіли або з інших причин не можуть відвідувати школу. Також прийнятний такий спосіб навчання під час карантину через пандемію.

Лаура ІВАЩЕНКО,

Хмельницька спеціальна школа № 33:

Під час карантину вперше в історії ми проводили уроки вдома, і це було випробування для всіх: вчителів, батьків і учнів.

У складний час адміністрація школи надавала підтримку, шукала різні підходи до навчання для наших дітей. Також з нами була організація ОНП, де глухі вчителі з різних міст України у своєму чаті ділилися досвідом, радилися, показували відео своїх уроків, сперечалися про доцільність використання тих чи інших методик.

Ні для кого не секрет, що для проведення якісного уроку потрібно більше часу для підготовки, це ж стосується і дистанційного навчання: всі дні на карантині

були використані для створення уроків.

На жаль, не всі учні працювали дистанційно, деякі перебували в селах і не мали технічної можливості виконувати всі завдання, переглядати відеоуроки та виходити в онлайн. Засмучує мене ще й те, що не всі батьки можуть проконтролювати своїх дітей і надати допомогу в навчанні.

На мій погляд, дистанційне навчання для глухих дітей абсолютно не підходить. Адже в школі вони не лише отримують нові знання, а й одночасно спілкуються з однолітками та вчителями, цікавляться різними думками, граються і розвиваються. Під час дистанційної роботи вдома у них не вистачає мотивації до навчання, оскільки діти звикли працювати з вчителями, робити свої кроки разом з ними, розбирати кожне слово, аналізувати ситуацію, а тут дитина залишилася сама і це такий стрес для неї, що дуже важко дається навчання.

Зінаїда ЛОГВИНЧЕНКО,

Херсонська спецшкола-інтернат:

ПЛЮСИ:

- якщо учні під час навчання в школі отримують якісну, зрозумілу, достатню і навіть збільшену увагу та допомогу з боку педагогів, тобто допомогу в будь-який час та в будь-яку хвилину, то під час дистанційного навчання дистанція від «швидкої допомоги» змушувала їх або довго чекати, або не надавалась взагалі з різних причин. Тому вони змушені були більшість роботи виконувати самостійно. Це дало можливість старшим учням побачити свій рівень знань, свої сили, свої можливості, плюси та недоліки й зробити так званий самоаналіз;
- виховувалась самостійність, працьовитість, повага

до роботи вчителя;

- учні розширили свої знання у користуванні мережею Інтернет, усвідомили, що завдяки їй можна не лише грати в ігри та користуватися соцмережами, але й вчитися, знаходити потрібну інформацію та збільшувати свій словниковий запас;
- перебування вдома сприяло зближенню учнів з батьками;
- дистанційне навчання стало прикладом для батьків стосовно роботи з їхніми дітьми.

МІНУСИ:

- недостатнє технічне забезпечення учнів та педагогів;
- шкідливий вплив на здоров'я під час довготривалої роботи з гаджетами;
- неможливість контролю роботи учнів;
- неможливість контролювати та корегувати психічний стан дітей під час роботи;

• психологічний стрес:

- через нерозуміння матеріалу;
- через поганий відеозв'язок (більшість дітей — з сільської місцевості);
- через відсутність допомоги з боку батьків (батьки працюють або самі не розуміють матеріал, не знають як пояснити, бо мають слабкі знання ЖМ).

Леся ЛЕЩЕНКО,

Харківська спеціальна школа № 6:

ПЛЮСИ: учні вчаться самостійно виконувати завдання, розвиваються самодисципліна й відповідальність. В молодшій школі батьки більше часу проводять з дітьми (може, будуть більше поважати вчителів).

МІНУСИ: не в усіх є комп'ютер і деякі діти залишаються без навчання. Крім того, є учні старшої школи, які не мають бажання чи неспроможні самостійно навчатися.

Вікторія ВАСИЛЬЦОВА,

Березівський НРЦ (Житомирська обл.):

ПЛЮСИ дистанційного навчання для дітей:

- дітям подобається, коли мама вдома;
- їх влаштовує гнучкий графік навчання;
- не треба рано вставати.

Позитив для нас, вчителів: економія грошей на дорогу в школу — і все.

МІНУСИ — набагато більше:

- не у всіх учнів є комп'ютери і навіть мобільні телефони (здебільшого у нас діти з сільської місцевості);
- з кожним учнем пояснення навчального матеріалу займає багато часу;
- учні можуть і пізно ввечері викликати вчителя на відеокамеру (вдень у селі багато роботи);
- перебудовування розробки уроків і презентацій під дистанційне навчання — чимало часу забирає;
- наживо контакти з дітьми набагато легші і уроки — ефективніші.

Олена БОГУШ,

Одеська спецшкола-інтернат № 97:

Плюси та мінуси дистанційного навчання

Висновки	Молодші класи (%)	Середні класи (%)	Старші класи (%)
Розвиток знань учнів	30	80	60
Дисципліна учнів	50	60	40
Мотивація до знань	60	80	50
Виконання учнями домашніх завдань	20	70	50

Класи	Учні, які вийшли на зв'язок (%)	Активність учнів у навчанні (%)	Активність батьків (%)	Засоби зв'язку	Технічні проблеми	Види роботи
молодші	30	30	30	Telegram WhatsApp Viber	Не в кожного відкривається презентація або відео. Не вистачає інтернет-трафіку. Багато учнів живуть у селі.	Презентація. Онлайн-урок. Відео з жестовою лексикою. Відеопояснення. Відеозв'язок з батьками або учнями. Відеовправи для пам'яті і для розвитку моторики пальців. Фотомалюнки. Відеоурок
середні	50	50	60			
старші	20	20	10			

КОРОЛЕВА ШАШОК З ПОЛТАВИ

4 червня 2020 року відзначила ювілейний день народження полтавка Наталія Пилипівна ОДАРЧЕНКО — майстер спорту України з шашок серед спортсменів з порушеннями слуху, багаторазова чемпіонка України та призерка чемпіонатів Європи і світу, яка більшу частину свого життя присвятила розвитку шашкового спорту в Україні.

Її спортивне життя почалося ще в шкільні роки участю в різних видах спорту, а шашковим спортом вона почала займатися в 1967 році під керівництвом тренера Ю.А. Верещаки в секції при Полтавському ОБК УТОГ. З того часу захоплення переросло в постійні тренування на пізнання нових творчих рішень загадкової гри... Активна участь у змаганнях різних рівнів дала Наталії Пилипівні досвід і підвищення майстерності.

Вона — член збірної команди України, у її послужному переліку — срібло на першому чемпіонаті Європи у 2012 році (м. Трускавець) та призові місця на чемпіонатах Європи та світу, які відбулися в Болгарії, Білорусі та Польщі. За успіхи у змаганнях Наталії Пилипівні присвоєно звання майстра спорту України. Попри вік, вона веде активну громадську діяльність в Полтавському обласному осередку спортивної федерації глухих України та федерації з шашок України серед глухих спортсменів — є багаторічним секретарем цих організацій.

Народилася Наталія Пилипівна на Полтавщині, в сім'ї глухої колгоспниці. Навчалася в Миргородській школі-інтернаті для слабкочуючих дітей. У 1966 році почала навчатися професії швачки на Полтавському учбово-виробничому комбінаті УТОГ, який згодом було перейменовано в Полтавське УВП № 1. У 1979 році перейшла працювати на місцевий завод «Електромотор» чистильницею по металу. У 1995 році Наталія Пилипівна була обрана головою Полтавської територіальної організації УТОГ, а у 2000 році пішла на заслужений відпочинок.

Шановна наша ювілярко!

Летять Ваші роки, немов леbedі у вирій, а життя не зупинити — воно йде вперед і вперед.

У ювілейний день народження прийміть наші щирі вітання.

Нехай з Вами завжди будуть поруч Віра і Надія, як два крила, що впевнено тримають Вас в польоті.

Нехай Господь благословить Вас на довгі літа і береже своїм благословенням.

Здоров'я, щастя Вам, родинного тепла й любові! Спортивного довголіття, нових перемог!

Полтавська обласна організація УТОГ

Дорога Наталіє Пилипівно !

З нагоди Вашого ювілейного дня народження прийміть від колективу шашистів обласного центру «Інваспорт» та членів Полтавського обласного осередку СФГУ щирі вітання та найкращі побажання здоров'я, добробуту, спортивного довголіття та добра.

Ваші життя і діяльність присвячені розвитку шашкового спорту серед глухих.

Тих, кому довелося протягом багатьох років разом з Вами брати участь у змаганнях, завжди вражала Ваша нескінчена відданість шашковому спорту, працездатність, цілеспрямованість, воля до перемоги.

Ми, Ваші друзі, дуже цінуємо Ваші великі спортивні досягнення в змаганнях з шашок різного рівня. У Вас ще достатньо сил і енергії, щоб і надалі брати участь в змаганнях.

Прийміть нашу глибоку повагу та побажання: до 100 років грати Вам у шашки без втоми і старості.

Колектив спортсменів шашкового спорту.
Тренер Полтавського «Інваспорту» Ю.А. Верещака

НАШ СОНЯЧНИЙ ПРОМІНЧИК

1 червня 2020 року наша дорога Любов Григорівна Позднякова відзначила свій 85-річний ювілей.

Народилася Люба 1935 року в маленькому селі, недалеко від міста Старобільська, що в Луганській області. Воєнні та повоєнні роки залишили глибокий і незгладимий слід в душі нашої Люби: батько пропав безвісти на війні, мама була далеко, на важких роботах... Виховували дівчинку бабуся з дідусем. Вони, в ті нелегкі роки, прищепили внучці працьовитість, людяність і невичерпну доброту. Багато випробувань випало на її долю, але це не заважало їй залишатися веселою й життєрадісною, мудрою і терплячою.

Ще в далекій юності, завдяки спілкуванню з глухою від народження двоюрідною сестрою, вона вивчила жестову мову. Вже тоді в душі Люби зародилося зернятко співчуття до людей, що мають порушення слуху.

Минуло чимало років, вона вийшла заміж, виховувала дітей, працювала, здавалося б, на непоганій посаді... Але її добра, відкрита душа жадала чогось більшого. І коли їй у 1974 році запропонували роботу перекладачем жестової мови в Старобільському клубі глухих — пішла працювати не роздумуючи.

Все своє життя вона присвятила Товариству глухих. Її душа і любляче серце до сьогоднішнього дня відкриті для людей з порушеннями слуху. Не дарма її ім'я — Любов, а місія — любити і бути коханою...

За свою багаторічну і сумлінну працю Любов Григорівна багато разів нагороджувалася захоувальними подарунками, грамотами та подяками. Від Луганської обласної організації глухих вона була нагороджена медаллю «За заслуги» УТОГ і пам'ятним значком «Відмінник УТОГ».

З 2010 року Любов Григорівна пішла на заслужений відпочинок, поступившись місцем перекладача молодому фахівцеві — Інні Мацапурі. Але це не означає, що вона залишилася не при справах Старобільської ТО УТОГ. За першим же дзвіночком безвідмовно приходить на допомогу людям з порушеннями слуху... Жоден захід в нашої організації не минає без її участі, а це, завдяки її веселому і доброму характеру, — запорука гарного настрою для всіх. Завжди молода, енергійна, добра, красива, любляча і всіма нами обожнювана... Пишаємося, що у нас є така людина, наш теплий і сонячний промінчик...

**Вітаємо Вас з ювілеєм,
дорога Любове Григорівно!**

*Нехай сивина Вас прикрашає,
А зморшки шарму надають,
І у вісімдесят п'ять бажаємо,
Щоб лиш до щастя вів маршрут!
Щоб, немов по велінню рибки,
Збувалися важливі мрії,
І на обличчі цвіла усмішка
Від Вашої вічної доброти...*

З величезною любов'ю і теплом, Ваша дружна сім'я —
Старобільська ТО УТОГ

НЕХАЙ В ДУШІ ЦВІТЕ ВЕСНА!

Нещодавно, 21 травня, відзначила свій 80-й день народження житомирянка Раїса Іванівна КАПЛУНОВА.

*Поважний вік, поважна дата,
Але в душі цвіте весна,
Нехай же буде заповзятя
І молода завжди вона!
Здоров'я й радості бажаєм,
Багато сили і снаги.
Нехай життя, як річка Тетерів,
Тече крізь щастя береги.*

З повагою Житомирська облорганізація УТОГ,
Житомирська обласна Рада ветеранів УТОГ,
сім'ї Гоменчуків, Артемчуків, Орлів.

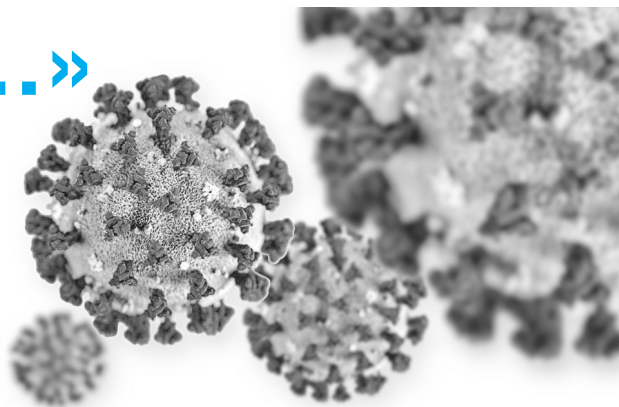
«ЗНАЦЦЯ ТАК...»

Колись у одному селі жив дуже активний дядько, який щоразу при всякій нагоді свій виступ розпочинав словами «Знацця так». З дозволу наших читачів почнемо з цих слів нашу розмову і ми.

Отже, знацця так: нинішній 2020 рік з самого початку був дуже важким для нашого Товариства не тільки через коронавірус, але і з інших причин, які накопичились у світі і в Україні.

Але якщо інші причини можна вважати, що вони були більш-менш буденними, то коронавірус дуже серйозно вдарив по життю всіх людей, у тому числі і членів УТОГ. І хоча перше півріччя 2020 року фактично уже закінчилося, але заспокоюватися нам ще нема чого, бо, як пишуть газети, до кінця цього року до нас прийде друга черга коронавірусу, а потім, можливо, будуть й інші черги, бо ніхто про це ще не знає. Таким чином, як кажуть в народі, шапку на зиму треба готувати заздалегідь або ще з літа.

Відповідь однозначна:
Ми повинні зберегти у Товаристві таку ж кількість підприємств УТОГ, яка була і в минулому році. Але чи буде збережений за ними такий ж профіль їх діяльності, що був досі, нам треба вирішувати уже зараз. У зв'язку з цим ми і розпочинаємо з вами це опитування.

Звідсіля і тема нашої подальшої розмови, і зміст нашого звернення до читачів газети «Наше життя» УТОГ зводиться до головного питання: «Як Товариство планує з урахуванням вже наявних та можливих наступних наслідків коронавірусу пережити уже найближчу зиму та зими всіх наступних років?».

Якщо рахувати за телефонним довідником, надрукованим Центральним правлінням УТОГ, у 2016 році, за винятком Криму та Донецької і Луганської областей, у нашому Товаристві на той час було 32 власних навчально-виробничих підприємства, зокрема 16 швейних, 6 металообробних, 7 деревообробних та 3 підприємства змішаного типу — Вінницьке, Чернівецьке та СПКТБ УТОГ.

На кожному з цих підприємств в різні роки працювала значна кількість людей — як глухих, так і чуучих. Багато з них працюють на обійманих посадах і до цього часу. При цьому, якщо чуучі працівники розміщені невеликими групами в різних приміщеннях, що відповідає вимогам охорони здоров'я, то глухі працівники у більшості випадків працюють великими групами у виробничих приміщеннях не тільки у швейних, а й в інших цехах. І згідно з вимогами карантинних заходів таких праців-

ників не тільки треба забезпечувати за-
побіжними масками, але й розмістити їх
в більш пристосованих приміщеннях, що
з огляду на фактичні обсяги робіт зроби-
ти неможливо. Тому першою чергою вже
зараз треба потурбуватися про зміну про-
філю виробництва, щоб якщо не на всіх, то
хоча б на більшості підприємств забезпе-
чити пристосованість до роботи в умовах
коронавірусу.

Відповідь однозначна: ми повинні збе-
регти у Товаристві таку ж кількість під-
приємств УТОГ, яка була і в минулому ро-
ці. Але чи буде збережений за ними такий
ж профіль їх діяльності, що був досі, нам
треба вирішувати уже зараз. У зв'язку з
цим ми і розпочинаємо з вами це опиту-
вання.

Отже, перше, що треба зробити:

- а) проаналізувати придатність наявних
виробничих умов на підприємствах
УТОГ щодо їх пристосованості для
подальшого виробництва на них уже
освоєної на кожному з підприємств
продукції;
- б) у випадку виявлення якихось недо-
ліків щодо пристосованості підпри-
ємств терміново вжити заходів щодо
їх усунення;
- в) у випадку, коли буде виявлено, що
наявна продукція не підлягає подаль-
шому виготовленню через причини,
пов'язані з коронавірусом, перепрофі-
лювати підприємство на виготовлен-
ня більш придатної продукції.

Це перше, що впадає в око і що пропону-
ється першою чергою. Але керівники під-
приємств УТОГ і їх спеціалісти, а також

відповідні працівники виконавчого апарату ЦП УТОГ і обласних організацій Товариства мають цей перелік доповнити додатковими пропозиціями і вписати їх в плани роботи УТОГ і відповідних структурних підрозділів Товариства.

Друге, що треба зробити, це залучити ши-
року громадськість з числа читачів газети
«Наше життя» УТОГ та зацікавлених осіб з
числа можливих працівників інших підпри-
ємств і закладів за межами УТОГ до спів-
праці з Товариством та обміну думками з
питань подальшого пристосування підпри-
ємств УТОГ щодо подальшої їх діяльності в
умовах, пов'язаних з коронавірусом.

Якщо у когось з читачів є зауваження
проти цих пропозицій, одразу ж наголо-
шуємо, що проти їх зауважень у нас запе-
речень немає, бо наше найперше завдан-
ня — сконцентрувати увагу наших чита-
чів на питаннях збереження Товариства в
умовах проблем, що склалися чи можуть
складатися у зв'язку з пандемією.

Тому за будь-яку щирю пораду чи пропо-
зицію ми наперед завчасно завдячуємо
всім авторам.

Якщо хтось забув, нагадуємо, що на-
ше Товариство створювалось як всеукра-
їнська громадська організація глухих не
одразу, а спочатку були лише окремі об-
ласні об'єднання нечуючих (Харківське,
Київське, Донецьке, Одеське тощо), на ба-
зі яких і був створений у 1933 році УТОГ.
Отже, на сьогодні до складу УТОГ входять
22 обласні організації Товариства, як юри-
дичні особи зі своєю штатною чисельністю
їх обласних керівних органів.

Продовження на 12 стор.

Продовження. Початок на 10 стор.

Відповідно, в кожній області є районні, міжрайонні чи міські організації УТОГ зі своїми штатними працівниками, а також обласні чи районні будинки культури УТОГ, де також є штатні працівники.

Всі вони підпорядковуються обласним організаціям УТОГ, узгоджують з ними плани своєї роботи і питання своєї господарської діяльності, які в кінцевому підсумку не тільки узгоджуються з Центральним правлінням УТОГ, але й фінансуються за кошти УТОГ.

У складі УТОГ є також Культурний центр УТОГ з професійним театром міміки та жесту «Райдуга», Навчально-відновлювальний центр УТОГ, Оздоровчо-реабілітаційний центр «Одісей» УТОГ в Одеській області та Оздоровчий центр «Берізка» УТОГ в Миколаївській області, а також газета «Наше життя» та інші необхідні для Товариства заклади.

Для забезпечення нормальної діяльності всіх наявних у Товаристві підприємств та закладів, а також для обслуговування глухих, які в Товаристві не працюють, але звертаються до нього за допомогою, у штатних розписах підприємств, організацій і закладів УТОГ є, крім нечуючих, також і чуючі спеціалісти. При цьому згідно з діючими в Україні законами загальна кількість чуючих спеціалістів на відповідних підприємствах і в закладах УТОГ (керівники структурних підрозділів, інженерно-технічні працівники, перекладачі жестової мови, охоронці, прибиральниці тощо) не може перевищувати 50 відсотків від загальної кількості наявних там робітників і спеціалістів.

У зв'язку з цим, оскільки названі залучені в Товариство працівники у більшості випадків чуючі, то вони під час коронавірусу фактично працюють у різних приміщеннях і для них легше створити нормальні умови для праці.

Але глухі працівники, які складають на підприємствах і в організаціях УТОГ основну кількість людей, вимушені працювати на виробничих ділянках підприємств і закладів УТОГ (швачки, складальники, обробники металу і деревини тощо), поруч з іншими глухими людьми незалежно від того, чи є ця людина носієм інфекції чи ні. Все це вимагає створити для глухих людей особливі умови праці, які запобігатимуть поширенню інфекції, не зриватимуть графік завантаження роботою тих глухих, які працюють.

На всіх підприємствах УТОГ, де працюють глухі великими групами, виникає загальна потреба терміново переспеціалізувати ці підприємства чи їхні підрозділи на виконання робіт, на яких буде дотримуватись норма щодо віддаленого знаходження глухих працівників один від одного — так звана соціальна дистанція.

Ця вимога стосується не тільки швейних та інших підприємств УТОГ, де вона сьогодні не виконується, але й усіх навчальних та оздоровчих закладів УТОГ тощо, де скупчується багато людей.

З урахуванням викладеного просимо всіх направити свої власні пропозиції щодо поліпшення ситуації, яка може складатися:

- голови районних, міських і міжрайонних організацій УТОГ — до своїх обласних організацій Товариства;
- голови обласних організацій УТОГ —

- до Центрального правління УТОГ;
- спеціалісти підприємств УТОГ та культзакладів УТОГ — до своїх підприємств і закладів УТОГ;
- керівники підприємств УТОГ — до Центрального правління нашого Товариства;

— інші читачі газети «Наше життя» УТОГ — до редакції газети.

А якщо хто скаже, що писати не вміє, не соромтеся. Дійте за правилом, якому нас навчали ще в школі: «Сміливіше! Сміливіше! Сміливіше!».

Перелік питань, на які ми сподіваємось отримати пропозиції від читачів газети «Наше життя» УТОГ

1. Чи задовольняє вас зміст і загальний вигляд нашої газети і які у вас є пропозиції щодо їх подальшого поліпшення?
2. Які у вас є пропозиції щодо поліпшення роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ і його працівників?
3. Які ви маєте пропозиції щодо поліпшення структури обласних організацій УТОГ і, першою чергою, обсягів питань, які ними виконуються?
4. Що треба здійснити для збереження чи удосконалення діяльності територіальних організацій УТОГ?
5. Які заходи необхідно вжити для збереження чи удосконалення діяльності первинних організацій УТОГ?
6. Що треба для збереження чи удосконалення діяльності закладів культури УТОГ?
7. Які заходи пропонується вжити для збереження чи удосконалення діяльності Культурного центру УТОГ?
8. Які ваші пропозиції щодо збереження чи удосконалення діяльності Навчально-відновлювального центру УТОГ?
9. Що треба здійснити для збереження чи удосконалення діяльності навчально-виробничих підприємств УТОГ?
10. Які заходи необхідно вжити для збереження чи удосконалення діяльності оздоровчих закладів УТОГ?

МИКОЛАЇВ ВІТАЄ ЮВІЛЯРІВ!

Голова Новобузької територіальної організації УТОГ Оксана Анатоліївна МІНСЬКА 28 травня відсвяткувала свій молодий ювілей — 30-річчя!

Оксаночко!

Тридцять років — чудовий вік, вік щастя і краси.

Вже досягнуто чимало, а ще більше — попереду!

Молода, гарна і душею прекрасна, життя своє ве-ди немов у танці, не поспішаючи.

Ти собою залишайся, труднощам не піддавайся.

Досягай усього, чого прагнеш, будь такою, якою мрієш бути!

З повагою колектив Миколаївської облорганізації УТОГ

Член первинної організації «Ветерани» УТОГ Валентина Олексіївна ЛУГОВЕНКО 17 червня відзначила своє 75-річчя!

Дорога Валентино Олексіївно!

Сімдесят п'ять — це важлива дата!

Бажаємо Вам в цей славний день

Всього, що дорожче грошей і золота:

Здоров'я, емоцій веселих потік!

Бажаємо усмішок, квітів, компліментів

І щастя, що в серці завжди буде жити,

А також більше прекрасних моментів,

Які Ви будете довго в душі зберігати.

З повагою сестри, племінники, внуки, а також Миколаївська облрада ветеранів УТОГ

Добра і щастя вам бажаєм!

23 червня 2020 року відсвяткував свій славний ювілей — 50-річчя від дня народження робітник Ужгородського УВП № 2 УТОГ Іван Іванович ГАРИНЕЦЬ

З повагою директор і колектив Ужгородського УВП № 2 УТОГ та Закарпатська облорганізація УТОГ

Сердечно вітаємо зі знаменною датою!

Від щирого серця шлемо вітання —

Ласкаве, як сонце, мов світання.

Хай доля найкраща поруч іде

І щастя родинне благополуччя несе.

Хай радісно в праці життя пролітає,

Хай Бог милосердний з високого неба

Дарує усе, чого тільки треба,

А Матінка Божа — Цариця свята

Дарує щасливі й довгі літа!

ПРИВІТАТИ? ДУЖЕ ПРОСТО!

Шановні читачі! Якщо Ви бажаєте привітати через нашу газету ювілярів — своїх рідних і близьких, зробити це зовсім не важко.

Перш за все, необхідно написати текст привітання, підрахувати кількість слів у ньому і помножити це число на вартість одного слова — **3 грн.** Якщо бажаєте надрукувати привітання у художній рамці — додайте ще **3 грн.**, а якщо з квітами та візерунками — **4 грн.**

За розміщення у привітанні фотографії іменинника чи ювіляра необхідно додати ще **3–5 грн.** (у залежності від розміру фотокартки, яка буде розміщена у газеті). Фото повинні бути якісні й чіткі.

Суму, яка складає вартість привітання, необхідно перерахувати на рахунок ВГОІ «Українське товариство глухих» (ЄДРПОУ 00021344, розрахунковий рахунок UA153348510000000002600835829 в АТ «ПУМБ»).

Текст привітання разом з квитанцією про перерахування коштів необхідно за місяць до публікації вислати до редакції газети «Наше життя». Вислати можна як звичайною поштою, так і інтернетом. До привітання зазвичай подається невеличкий вступ, у якому йдеться про людину, яку ви вітаєте: її прізвище, ім'я, по батькові, місце роботи, посада, місце проживання. За текст вступу оплачувати не потрібно! Оплачуються лише слова привітання.

Не забудьте вказати, хто саме вітає іменинника, та зазначити дату, коли саме Ви хочете надрукувати привітання.

ЦЕ СПРАВЖНЯ ЗНАХІДКА!

Марія АНТИПЕНКО

В умовах карантину здається, що все завмерло і ніде нічого позитивного не відбувається. Проте утогівцям вдалося довести, що це не так: саме в той час, коли всі домували й нудьгували, найкреативніші з них взяли участь у IV Всеукраїнському конкурсі пісень у жестовому виконанні, який за пропозицією Молодіжної ради УТОГ цього року проводився у вигляді кліпів. Ця пропозиція в нинішніх обставинах стала справжньою знахідкою! Про це говорить кількість відеозаписів пісень у жестовому виконанні, які надійшли практично від усіх обласних організацій УТОГ, крім Вінницької, а це — 57 робіт! Серед учасників не лише визнані майстри жестової пісні, є й чимало нових молодих облич: вони створили свої відеозаписи вдома, в умовах карантину і на сцену наших культзакладів ніколи не виходили — сподіваємося, що конкурс стане поштовхом до розкриття нових талантів. До участі в конкурсі оргкомітетом було допущено 54 роботи, що певною мірою відповідали умовам, прописаним в Положенні про цей конкурс. Про те, як членам журі вдалося виконати свою нелегку місію, розповідає Марія Антипенко, яка також працювала в його складі.

Бути в журі — завжди велика відповідальність! Особливо якщо випадає місія обрати найкращі з кращих робіт, створених справжніми знавцями своєї справи, та ще й у значній кількості.

Журі IV Всеукраїнського конкурсу пісні у жестовому виконанні у складі Григорія Гука (голова журі), Тетяни Журкової, Тетяни Лапієвої, Юлії Стоцької, Дмитра Приходька, Євгенії Волошиної, Анжели Тютеревої, Олександра Чубка та автора цієї статті, мали за честь переглянути всі 54 роботи та повною мірою насолодитися красою жестової мови.

З усього різноманіття пісень у жестовому виконанні було нелегко обрати кращих. Після довгих обговорень ми, журі, навіть вмовили оргкомітет конкурсу збільшити кількість других та третіх місць, бо відзначити хотілось багатьох! Та все ж таки лідери були визначені одногосно і практично одразу:

I місце — Ірина Прісекіна з життєвою піснею «Ти знаєш, що ти — людина?».

II місце — Олена Біла та Михайло Булатов з веселим та позитивним кліпом «Ти мені не даєш» та **Світлана Лук'янова** з продуманим у кожній деталі кліпом на пісню «Звучи, рідна мово».

III місце — Микита Короткий з романтичною та ніжною піснею про кохання «Двоє» та **Тетяна Гай-**

шун з епатажною сучасною піснею «Superstar». Тетяну ще хочеться відзначити за цікаву та креативну ідею кліпу, який дуже відрізняється від звичних нам стилів зйомки.

А почесний **Приз глядацьких симпатій** дістався дуету **Ірини Тімченко та Юрія Щербака** за піснею «Цілуй мене».

Приємно було бачити, що у багатьох конкурсантів були відзняті кліпи на важливі, життєві теми, як от пісня «Зателефонуйте, діти, матерям» у виконанні Наталії Ніколаєнко й «Тисячі історій» Діани Білоус та Ірини Прісекіної.

У відеороботі Жана Тарнавського «Старі фотографії» запам'ятались світлини з історії УТОГ, які супроводжували пісню, а у роботі «Викрадачка» Марини Майстренко ключовою були сучасність та продуманість сюжету.

І звичайно ж, неможливо залишити поза увагою всі ті пісні у жестовому виконанні, в яких йшла мова про любов до рідної країни, української мови, вишиванки...

Наостанок хочеться від щирого серця подякувати кожному з учасників конкурсу за їхню жагу до творчості, любов до жестової мови, вклад у розвиток культури глухих та жестової пісні.

З нетерпінням чекаємо наступного конкурсу та ще більше нових, креативних та цікавих робіт!

Фото на 3 и 4 стор обкладинки

Абонент № 765 (760)

Нечуючий хлопець віком 32 роки, без шкідливих звичок. Навчався в масовій школі, носить слуховий апарат, жестову мову знає погано. Добре водить машину.

Хоче познайомитись з дівчиною з розумною різницею у віці з метою створення сім'ї.

Абонентів можна написати на мобільний телефон за номером: **099 112 47 36**.

м. Київ

Абонент № 766 (764)

Слабкочуючий, 45 років, з сім'ї чуючих, володіє жестовою мовою. Проживає в селі, житлом забезпечений. Спортивною зовнішністю, взагалі не вживає алкоголь, веде здоровий спосіб життя, працьовитий.

Хотів би познайомитися з жінкою або дівчиною, бажано без дітей, яка згодна на переїзд у село.

Йому можна писати СМС за мобільним номером: **050 650 78 76**. Тим, хто відгукнеться, вишле фото і повну домашню адресу.

Запорізька обл.

Абонент № 767 (762)

Жінка з інвалідністю зі слуху, 56 років, невисока, худорлява, зі світлим волоссям. Житлом забезпечена, на переїзд до іншої місцевості не згодна.

Хоче познайомитись з чоловіком віком близько 60 років, без шкідливих звичок.

Абонентці можна написати на мобільний за номером: **095 168 31 46**.

м. Київ

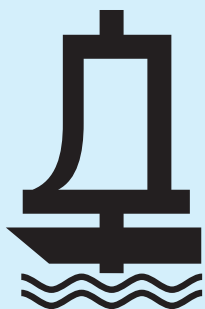
Від «Клубу знайомств «Веселка»:

Вартість оголошення в газеті без зазначення номера мобільного телефону становить 10 грн, із зазначенням мобільного телефону — 15 грн. Вартість адреси одного абонента — 10 грн. Для отримання адреси абонента, який Вас зацікавив або для опублікування свого оголошення Вам необхідно:

1. Перерахувати в будь-якому поштовому відділенні 10 грн (вартість адреси одного абонента або оголошення без зазначення мобільного телефону) на рахунок Українського товариства глухих (**ЄДРПОУ 00021344, розрахунковий рахунок UA153348510000000002600835829 в АТ «ПУМБ»**).

2. Отримати на пошті квитанцію про перерахування грошей на вказаний рахунок і, разом з повідомленням номера абонента, що Вас зацікавив, або ж текстом Вашого оголошення, вислати до газети «Наше життя» за адресою: Клуб знайомств «Веселка», газета «Наше життя», вул. Велика Васильківська, 74, м. Київ, 03150.

Кам'янське ПОГ «ПАРУС-МЕТИЗ» УТОГ пропонує роботу

Підприємство запрошує на роботу осіб з інвалідністю зі слуху за професіями:

- **автоматник холодновисаджувальних автоматів** — 2 особи — оплата праці відрядна;
- **волочильник дроту** — 2 особи — оплата праці відрядна;
- **токарь** — 2 особи — оплата праці погодинна.

Приїжджі забезпечуються ліжко-місцем у гуртожитку підприємства.

Адреса підприємства:

51931, м. Кам'янське, вул. Широка, 33.

Нам можна написати:

на електронну адресу:

kadry.utog@ukr.net

та на тел./факс: **(05692) 3-25-13**.

Учасники Всеукраїнського конкурсу пісні у жестовому виконанні (кліпів)

15 стор.

Майстренко Марина
«Викрадачка»

Тімченко Ірина
«Щаслива країна»

Труханова Анастасія
«Цей мій рідний край»

Білоус Діана, Прісекіна Ірина
«Тисячі історій»

Тарнавський Жан
«Старі фотографії»

Марія Леванович
«Плакала»

Переможці Всеукраїнського конкурсу пісні у жестовому виконанні (кліпів) 15 стор.

Приз
глядацьких
симпатій

Прісекіна Ірина
«Ти знаєш, що ти — людина»

Тімченко Ірина, Щербак Юрій
«Цілуй мене»

Біла Олена, Булатов Михайло
«Ти мені не даєш»

Лук'янова Світлана
«Звучи, рідна мово»

Гайшун Тетяна
«Superstar»

Короткий Микита
«Двоє»